

Anneme Mektup 3

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 22 Kasım 2017

Yine geldim anacım, özlemle dost bağına.
İçimde bir kıpırtı, ona mektup yaz dedi.
Bil ki ahir ömrünün, o en güzel çağına.
Ne söyleyen ne yazsan, övgülerin az dedi.
Yaşanan o günleri, anlatması zor anam.
Yüreklerde heyecan, kalplerde şefkat vardı.
Özlemi ve hasreti, yüreğime kor anam.
İyilik her meydandan, kötülüğü kovardı.
Acıyı paylaştık, birdik, dirlik bilirdik
Bir de senin varlığın, kucaklardı her şeyi.
Yüz kere ölse bile, yüz kere dirilirdik.
Hiç birimiz bilmezdik, nefret diye bir şeyi.
Sendin şu dünyamıza, ışığı tutan anam.
Parlayan gözlerinle sevgiyi katan anam.

Bu üçüncü mektubum deli diyorlar bana
Şimdi bir sahur vakti senle uyanmak vardı
Mazimizi yad etmek akla zarar mı ana
Ramazan geceleri o od'la yanmak vardı
Kuzinemiz yanarken tüterken ocağımız
Sırtında evin yükü uykulu gözlerinle
Bir daha döner mi ki o çocukluk çağımız
Yoksa yaşamak mı var efsunlu izlerinle
Nasır tutan yürekler inanır mı büyüne
Seni bağrıma bassam gülerler mi halime
Ne yapayım anacım huyum benzer huyuna
Saçlarım ağarsa da kilit vurmam dilime
Her zaman baş çelişkim vatanı satan anam
Menzilimdeki hedef Ata'ma çatan anam

"Hıçkırıp naz yapmayı", öğretmedin sen bize
Ama bizler ağladık, gün geldi zora karşı.
Yüreğimiz daraldı, gelmediyse de dize.
Yürü komutu sendin, sen bize verdin arşı.
"İncindik, koparıldık" küstük bir birimize

Maddeye tapar olduk, para oldu adımız.
Yağıp yağıp gürledik, estik bir birimize.
Yok ettik değerleri, kaçtı bütün tadımız.
"Hayali cihan değer" o sıcaklık o sefa.
Yalan, riya revaçta, rüşvet oldu hediye.
Şıracının şahidi, bozacı oldu vefa.
Villaları kondurduk, yeşeren her vadiye.
Şimdi eyvallah diyor, ocağı tüten anam.
Parasını vermiyor düdüğü öten anam.

"Sayılı günlerimiz bir iki, daha iki"
İhtirası şöhreti yoldaş bilsek ne olur
Tadacağız ölümü canlıyız değil mi ki
Dünya nimetlerini çarpıp bölsek ne olur
Aşka sadakatimiz alnımızda akındır
Sen öğrettin bizlere özde sadık kalmayı
Firdevs bahçelerinden duyduğumuz kokundur
Ne fitneyi biliriz ne de çırpıp çalmayı
Besmeleyle başlarız her yeni güne ana
Hayır dualarınla erimiyor gücümüz
Bereket diliyoruz halen hayır sofrana
Sana rahmet okurken hafifliyor acımız
Yeniden doğar mı ki güneşle batan anam
Bizleri duyar mı ki kabirde yatan anam

Şiir

Mehmet Fikret ÜNALAN

Yorum Nevin ELBASAN ÜNALAN

Mehmet Fikret ÜNALAN

21 Kasım 2017 Saat 13.35

Güzelçamlı/Kuşadası